33ste zondag jaar A

Mt. 25,14-30

Als het over talenten gaat denken we al vlug aan begaafdheden of bekwaamheden. We zeggen dan bijvoorbeeld dat iemand talent heeft om te schilderen, om te zingen of te koken. En mensen kunnen veel talenten tegelijk hebben: ze zijn dan getalenteerd of hoogbegaafd. In het algemeen spraakgebruik wordt "talent" zo begrepen. Maar in het Evangelie heeft het woord een andere betekenis. Een talent is daar een gouden muntstuk ter waarde van 6.000 denaries. Een denarie was wat een arbeider op één dag verdiende. Als we nu, in onze tijd, veronderstellen dat iemand 50 euro per dag verdient, wat heel weinig is, dan is 1 talent € 300.000,-. Ook die met het ene talent is dus geen sukkelaar en in die zin hoeven we er ook geen medelijden mee te hebben.
Nu doet zich wel een probleem voor als die derde knecht bij de terugkomst van zijn heer dat ene talent teruggeeft. Hij heeft er dus niets mee gedaan, maar geeft gewoon terug wat hij in bewaring had gekregen. Gevolg: die heer wordt kwaad. Waarom? Omdat in de parabel met "talenten" geen geld bedoeld wordt maar iets anders. Het zijn, simpel gezegd, onze mogelijkheden, de kansen, de gaven die God ons geeft om goed te doen. In hetgeen volgt op dit Evangelie en wat we volgende week zullen horen gaat het daar trouwens ook om: het Evangelie van het Laatste Oordeel waar het gaat over vreemdelingen opnemen, naakten kleden, hongerigen voeden, gevangenen en zieken bezoeken. Want dat is het criterium: "Wat ge aan de minsten der mijnen hebt gedaan, hebt ge aan Mij gedaan". Naastenliefde en Godsliefde gaan altijd samen.
Wat heeft die derde knecht dan tegengehouden om zijn geloof te laten spreken in zijn leven? Matteüs schrijft zijn Evangelie kort na de vervolgingen door keizer Nero († 68). Er waren in die tijd maar een paar roddels nodig om in een stad een hetze tegen de christenen te ontketenen. Christen-zijn en dat laten zien hield dus levensgrote risico 's in. Denk maar aan de christenen die leven in het Midden-Oosten, Afrika of Azië en te maken krijgen met moslim-fundamentalisten.
Het is in die omstandigheden toch begrijpelijk dat sommige christenen schrik hadden? Ze bewaarden hun geloof wel, maar durfden er niet voor uit te komen. Of in de taal van de parabel: ze hielden het verborgen. Als Matteus zo streng is voor die derde knecht, dan is dat een appél om, spijts het gevaar, níet bang te zijn. Écht christenen kunt ge herkennen aan een stuk bescheidenheid wat hand in hand gaat met doorzettingsvermogen.
Wij kennen geen fysieke vervolgingen zoals ten tijde van Matteus of zoals nu elders in de wereld. En toch zijn we vaak lauwe christenen geworden. De afgelopen decennia hebben we het talent van ons geloof teveel en te vaak begraven met als gevolg dat we nu een identiteitscrisis hebben die zich vertaalt in fusies, kerksluitingen, financiële tekorten enz. Die fusies en sluitingen zijn nodig, het kan niet anders, maar het is niet de oplossing. Als wij onze fierheid en

overtuiging niet terug vinden, én dat ook in de praktijk brengen in de meest alledaagse dingen, zullen we nog heel vaak moeten fuseren, nog heel veel moeten sluiten, tot uiteindelijk de laatste het licht mag uit doen.
Het talent van ons geloof en de uitwerking ervan mag gezien worden; het móet gezien worden. Het is namelijk de enige manier om het te planten en te laten groeien in een wereld die er honger naar heeft, maar tegelijk vaak niet weet waar het te vinden is omdat wij het niet genoeg laten schitteren. Want als wij écht zouden leven en doen zoals het Evangelie van ons vraagt, zouden we vanzelf gaan oplichten als parochie en zouden de talenten zich vanzelf verdubbelen. Amen.
Johan Goris, pastoor